

Oslo, november 1951.

R E D G J Ø R I N G

til

E R S T A T N I N G S D I R E K T O R A T E T

fra

Maria Q u i s l i n g

angående

B E S T Y R E L S E N AV VIDKUN OG MARIA QUISLINGS
FELLESEBO.

-0-

Maria QUISLING,
Erling Skjalgssensgate 26,
Oslo.

Oslo, november 1951.

Til

Erstatningsdirektoratet,
H. Heyerdahlgate 1,
Oslo.

Redegjørelse fra Maria Quisling
angående bestyrelsen av Vidkun Quisling' og Maria Quisling's
fellesbo.

Da man mann - Vidkun Quisling - meldte seg frivillig den 9. mai 1945 om morgenen ca. kl. 6.30 til Møllergaten 19, ble jeg alene med betjeningen på Gimle. Ved 9-10-tiden s.d. ringte herr Bjørn Ø s t r i n g, som var på Gimle, til politiet for å gjøre oppmerksom på vår stilling og be om forholdsordre, for at det ikke skulle komme til uheldige episoder.

På foranledning av denne henvendelse fra herr Østring kom folk fra kriminalpolitiet ca. kl. 13 og påla meg og betjeningen husarrest. De foretok husundersøkelse, og vi fikk RS-folk til vakthold.

-0-

Den 15. mai 1945 om morgenen kom politifullmæktig Lonkan sammen med en bevepnet politimann og forlangte at jeg skulle forlate Gimle innen 1 kvarter, ellers ville jeg bli arrestert. Jeg protesterte på det kraftigste mot dette, da jeg tenkte på vanskelighetene ved å forlate mitt hjem, hvor intet var registrert av innbo eller verdifulle og viktige papirer. Jeg var engstelig for at mange ting kunne komme bort, og visste ikke hvem som skulle ha ansvaret for alt på Gimle. Derfor ba jeg innstendig om 2 timers utsettelse. Men politifullmæktigen fastholdt på en brutal måte

sin ordre, og truet med å arrestere meg og føre meg til Møllergaten 19. Bare halvveis påkledd forlot jeg Gimle. Jeg fikk lov til å ta med en koffert i farten med de aller nødvendige klær.

Mens således herr Østring den 9. 5.45 henvendte seg til politiet for å få forholdsordre og beskyttelse, var resultatet at jeg den 15. s.m. av politiet ble tvunget til å forlate mitt hjem og alt jeg eiet der, malerier og andre verdigjenstander, viktige papirer m.v.

Det må være innlysende at Staten fra dette tidspunkt har ansvaret for boet.

Til dette kommer at boet ikke ble registrert før 2 år senere (1947), og at bostyret ikke meldte til politiet at maleri- og biler og andre ting var kommet bort. Forevrig bemerkes at det var på foranledning av statsadvokat Christian Bull, at boet ble registrert i mai 1947. H.r. advokat Gudleik Støylen kan bevitne det.

-0-

Etter å være blitt jaget fra Gimle, tok jeg opphold hos fru Fredrik Prydz. Allerede mens jeg var hos fru Prydz, gjorde jeg den 17. eller 20. mai 1945 pr. telefon politifullmektig Hans Myhre oppmerksom på at det på loftet på Gimle lå verdifulle malerier pakket i papir, og ba ham ta vare på dem. Politifullmektig Hans Myhre sa senere at maleriene ble overlevert til Nasjonalgalleriet. Når det kan være gjort, vet jeg ikke. Men blandt de malerier som var på loftet, og som ble levert til Nasjonalgalleriet, mangler et maleri av Teniers, som jeg har bragt inn i boet.

-0-

Jeg fikk vite av advokat Henrik Bergh, min manns for-

svarer,- at h.r.advokat Sverdrup Thygeson var oppnevnt som tilsynsmann for vårt bo, og henvendte meg første gang til ham på hans kontor i juli 1945. På det tidspunkt hadde fru Prydz med Erstatningsdirektoratets samtykke leiet bort sin leilighet til den kinesiske legasjon, og jeg kunne derfor ikke lenger bo der. Derfor spurte jeg advokat Sverdrup Thygeson om jeg kunne flytte inn i min manns og min leilighet i Erling Skjalgssøns gate 26 i Oslo. Den var ikke bortleiet, og stod tom. Jeg forklarte både advokat Sverdrup Thygeson og hans fullmektig, o.r.sakfører Arve Arvesen, som var tilstede, at min stilling var helt fortvilet, da jeg ikke hadde noe sted å bo. Men advokaten ville ikke diskutere spørsmålet om leiligheten i Erling Skjalgssøns gate 26. Han sa kort til meg: "Hold Dem i ro. De vil bli underrettet!" Deretter forlot han værelset. - Fru Prydz skulle flytte fra Oslo, og jeg stod praktisk talt på gaten, da ingen turde ta imot meg og leie meg værelse. Resultatet ble at fru Prydz' bror, h.r.advokat Chr. L. Jensen, - som den gang visstnok var ordfører - foranlediget at det ble rekvirert rom for meg hos Kielland's på Vinderen.

Men snart etter - i august 1945 - ble min manns og min tidligere fellestolig i Erling Skjalgssøns gate 26, Oslo, leiet bort uten at man underrettet meg eller min advokat - Gudleik Støylen, og i 1946 ble den solgt uten at man underrettet meg eller advokat Støylen, og til tross for mine protester.

Samtidig vil jeg innskytte at under samtalen med advokat Sverdrup Thygeson i juli 1945 ba jeg om å få utlevert frakk og sokker til min mann og dessuten de aller nødvendige ting til meg selv. Men jeg fikk beskjed om at intet kunne utleveres på dette tidspunkt, og min mann fikk "klare seg med fangeklær", som advokaten sa. Jeg måtte låne både frakk og sokker til min mann hos

fru Prydz. Min mann visste at frakken ikke var hans, og tok den ikke på seg natten til 24.10.45, da han skulle dø. Senere ba jeg o.r.sakfører Arvesen om å sende frakken tilbake til fru Prydz. Men dette tror jeg ikke ble gjort.

-0-

Frivillig - uten oppfordring - leverte jeg i begynnelsen av mai 1945 Kr. 120.000.- i kontanter til politiet. Det var penger som var kommet inn ved salg av malerier som tilhørte meg, da jeg ønsket å ha mine disponible midler, f.eks. i tilfelle av evakuering. Dette nevnte jeg ved samme anledning til politiet, og sa jeg hadde vitner som kunne bekrefte det. Politiet sa at det ville bli regnet meg tilgode at jeg frivillig hadde levert disse penger, og man lot meg beholde Kr. 1.400.- å leve av inntil videre.

Disse 1400 kroner var brukt opp før jul 1945. Da lå jeg syk, og trengte penger. Derfor ba jeg herr Halvor Holter henvende seg på mine vegne til min forsvarsadvokat Gudleik Støylen, for gjennom boets tilsynsmann, advokat Sverdrup Thygeson, å få utvirket en månedlig utbetaling på Kr. 200.- til meg i likhet med hva andre i liknende situasjon ble innrømmet. Men til tross for at jeg samme år hadde innbetalt de nevnte Kr. 120.000.-, og politiets fortrøstningsfulle uttalelser den gang, måtte herr Holter lille julaften 1945 meddele meg at advokat Støylen hadde bedt ham underrette meg om at advokat Sverdrup Thygeson hadde nektet enhver utbetaling av boet. Advokat Sverdrup Thygeson hadde tilføyet at hvis jeg ikke kunne ordne meg på annen måte, skulle jeg henvende meg til forsorgsvesenet! Halvor Holters erklæring herom vedlegges.

Julen 1945 hadde jeg derfor hverken penger eller nødvendige ting. Jeg hadde mistet min mann, var syk og bodde hos fremmede.

-0-

Den 8.2.46 fikk jeg etter anmodning en konferanse med advokat Sverdrup Thygeson. Jeg protesterte mot at han henviste meg til forsorgsvesenet, og hevdet at jeg hadde tilstrekkelige egne midler i boet, idet jeg hadde bragt store verdier med fra Russland. På ny ba jeg ham om en månedlig utbetaling på Kr. 200.-, slik som NS-folk pleiet å få. Jeg forklarte advokaten at jeg bodde hos fremmede, intet hadde av mitt eget, var syk, søvløs, nedbrutt, og at det var tider da jeg bokstavelig talt sultet. - Så fortvilet var jeg, at jeg brast i gråt og bønnfalt ham om å utbetale meg 200 kroner, så jeg hadde litt å leve av. Men advokaten svarte at hvis jeg ikke kunne klare meg på annen måte, skulle jeg gå til forsorgsvesenet. Det var annen gang jeg ble henvist dit!

Jeg minnet advokaten om at selv om min mann var dømt og drept, så hadde han i sin tid vært forsvarsminister i Norge, medarbeider av Fridtjof Nansen, og hadde arbeidet ved Nasjonenes Forbund. Som offisersenke hadde jeg rett til enkepensjon, og hadde dessuten selv tilstrekkelige midler i boet. Det ville være en skam - for Norge - om man behandlet meg slik at jeg måtte gå til forsorgsvesenet. Til dette svarte advokaten at jeg var Vidkun Quislings frue, og måtte stå til ansvar. Jeg presiserte at jeg var villig til å stå til ansvar, men at advokaten måtte vente og ikke selge noe av fellesboet uten mitt samtykke, før mitt forhold under okkupasjonen var gransket og min sak var avgjort.

Da jeg tilfeldigvis i januar 1946 hadde fått vite at leiligheten i Erling Skjalgssønegate 26 skulle selges, ba jeg ham inntrengende om ikke å selge den før min sak var avgjort. Til dette svarte han at leiligheten allerede var solgt. (Senere fikk jeg vite at leiligheten ennå ikke var solgt på dette tidspunkt. Kontrakten er utferdiget 9.2.46 og først undertegnet i mai 1946.

Så salget kunne vært stoppet.)

Men advokaten ville ikke høre på mine forklaringer om at jeg ikke hadde vært medlem av NS, at jeg ikke hadde blandet meg i politikk, og at jeg hadde egne midler i boet. Han sa at han representerte Erstatningsdirektoratets interesser, og mine forklaringer interesserte ham ikke. Jeg forlot ham i tårer, fullstendig nedbrutt, og ønsket meg ut av denne verden.

-o-

Fra lille julaften 1945 nektet bobestyreren meg underhold ennå i 5 måneder. Jeg fikk ikke utbetalt Kr. 200.- pr. mnd.- som var vanlig for folk i lignende situasjon, og dette til tross for at advokat G. Støylen hadde utbirket at min enkepensjon skulle utbetales fra februar 1946. I hele året mai 1945 - mai 1946 har jeg hverken fått penger, klær eller andre nødvendige ting av boet. Jeg måtte - som allerede nevnte-, bo hos fremmede mennesker og låne de aller viktigste ting jeg trengte. - Alt det jeg måtte gjennomgå gjorde at jeg ble syk, og fremdeles har dårlig helbred.

Den 24. mai 1946 ba jeg på nytt o.r.sakfører Arvesen utbetale meg noe til underhold, men han nektet, som så mange ganger før. Dertilkom at han bare ville gi meg noen avlagte ubrukbare klær i stedet for de sommerklær jeg hadde bedt om, og som han lovet å utlevere. Jeg forstod at dette bare var for å chikanere meg. Nedfor og bokstavelig talt utsultet som jeg den gang var, brast jeg i voldsom gråt. Jeg syntes ikke jeg kunne orke mer, og holdt på å gå fra ham. Da ringte o.r.sakfører Arvesen til Erstatningsdirektoratet, og så innrømmet man meg Kr. 200.- pr. mnd. Disse 200 kroner som man da begynte å utbetale meg, var i virkeligheten min enkepensjon, som ble utbetalt meg gjennom Erstatningsdirektoratet.

-o-

Den 31. 5.46 - altså få dager etter at jeg omsider hadde fått noe å leve av -, ble jeg arrestert og satt inn i krets-fengslet i Åkebergveien. Løslatt ble jeg i slutten av juni s.å. og saken ble henlagt i april 1948. Jeg vil her for fullstendighets skyld og sannheten tro, nevne at politiet og fengselsbetjeningen hele tiden har opptrått korrekt og høflig mot meg, - bortsett fra den gang jeg ble jaget fra Gimle i mai 1945. - Derimot har tilsynsmannen i boet og hans fullmektig, i de første 2 1/2 år etter kapitulasjonen vist liten menneskelig forståelse. De har gjort mitt liv ennå tyngre enn det behøvet å være, ja de har ofte bragt meg til fortvilelse.

-o-

Etter samtalen den 8.2.46 hadde jeg ingen konferanse med advokat Sverdrup Thygeson i 3 år. I april 1948 ble - som nevnt min sak henlagt. Først i 1949 søkte jeg konferanse med advokaten. I mellomtiden hadde jeg forstått at bestyrelsen av boet var overlatt til advokat Sverdrup Thygesons fullmektig, o.r.sakfører Arve Arvesen, som jeg henvendte meg til i de nevnte 3 år, og den følgende tid inntil idag.

Jeg traff o.r.sakfører Arvesen første gang i juli 1945. Denne gang, og flere ganger senere insinuerte han at min mann var en drunker. Da jeg fortalte ham det virkelige forhold, lo han hånlig på en måte som såret meg dypt. Det tok flere måneder før han innså at han tok feil.

I de første 2 1/2 år var jeg utsatt for en eiendommelig og meget fornærmelig opptreden fra o.r.sakfører Arvesens side. Uten å gå i detaljer, vil jeg her nevne at jeg hver gang har underrettet advokat Støylen om de forskjellige episoder, og også har notert meg dem. Her vil jeg bare nevne noen enkelte eksempler

på o.r.sakfører Arvesens opptreden:

Gang på gang 1946 og 1947 spurte jeg om å få utlevert noe undertøy. Flere kuffertor med ~~klær~~ klær, lintøy og forskjellig løssere ble nemlig sendt fra Gimle, via Oppgjørskontoret i Sørkedalsveien og til N. Slottsgate 3, hvor advokat Sverdrup Thygeson har kontor. Her ble de stående i kjelleren i et par år uten annen registrering enn at innholdet ble oppteget uten mitt nærvær. Jeg fikk aldri lov til selv å finne mine ting i disse kuffertene. Gjentatte ganger nektet o.r.sakfører Arvesen å utlevere meg noe. En gang ba jeg f.eks. om en hofteholder. Dette ble nektet med bemerkning om hva jeg skulle med den. Men etter hvert fikk jeg utlevert av o.r.sakfører Arvesen selv noe av mitt tøy. Intimt undertøy utleverte han meg således personlig, og det har vært pinlig å måtte henvende seg til ham for å få utlevert slike ting.

-0-

Sommeren 1946 fikk jeg en eneste gang lov å komme på loftet i N. Slottsgate 3. Jeg trengte da noen sommersko, som jeg ville hente. På loftet fantes ikke noen av mine klær eller andre eiendeler. Der var mest papirer og klær etter min mann, foruten mine sko. Jeg fikk noen sommersko og beksømstøvler. Samtidig ba jeg om å få et par vintersko, men det ble nektet meg fordi det var sommer. Dette var specialske fra Plessner. Da jeg senere ba om de samme skoene, var de kommet bort. Jeg ba om en silkeslobrokk etter min mann, men fikk den ikke utlevert. Ved samme anledning - på loftet i N. Slottsgate 3 -, fant jeg et litet verk etter min mann, meget interessante papirer ang. forholdene i Russland. Jeg ba om å få dem utlevert, eller låne dem for gjennomlesning. Papirene kjente jeg godt fra før, da

min mann hadde læst dem for meg. Jeg fikk gjennomsett verket, men o.r.sakfører Arvesen tok det fra meg, og senere er disse papirer forsvunnet. Jeg har bedt o.r.sakfører Arvesen finne dem, og skrev til Erstatningsdirektoratet angående dette, men o.r.sakføreren svarer at min erindring er feilaktig!

Samtidig så jeg et par kufferter, som min mann hadde tatt med til Møllergaten 19. Jeg spurte om jeg kunne få noen klær etter ham, bl.a. en golfjakke som han hadde på Møllergaten 19, og som jeg selv trengte. O.r.sakfører Arvesen svarte at min manns klær var gitt bort anonymt, hvorpå han begynte å plystre intenst og vedvarende med ryggen vendt mot meg. - Hele denne episoden gjorde et så voldsomt inntrykk på meg, at jeg kjente meg syk lang tid etterpå.

Også Vidkun Quislings papirer ble oppbevart på advokat Sverdrup Thygesons kontor. Disse papirer ble gjennomsett først høsten 1948. Tilstede var o.r.sakfører Arvesen og herr Halvor Holter. Papirene angående forholdene i Russland, som jeg så på loftet i 1946, var da borte. Det var temmelig få av Vidkun Quislings papirer i behold, for det meste avisutklipp og noen fotografier.

-0-

Så vidt tidlig som i februar 1946 hadde advokat Gudleik Støylen levert skriftlig søknad fra meg til o.r.sakfører Arvesen om utlevering av de aller nødvendigeste ting. Erstatningsdirektoratet samtykket i skriv av 11. februar 1946 i at disse nødvendige ting som jeg søkte om, kunne utleveres meg. Men til tross herfor ble disse ting ikke utlevert meg. Gimle stod da tomt. Først i januar-februar 1947 fikk jeg seng, 2 bord, kommode, 1 liten sofa og 3 lenestoler, 1 ødelagt lampe, 1 ødelagt kjøleskap - for å kunne møblere et værelse.

Sommeren 1947 fikk jeg et litet teppe som var i stykker, litt løssøre og noen få bøker.^XNoen tallerkener, litt porselen, sengetøy, lintøy, 2 brukbare lamper, teppe og andre gjenstander fikk jeg først våren 1948, da franskmennene flyttet fra Gimle. Det samme gjelder^X 1 forsølv kaffekanne, 1 sølv thekanne, 1 sølv kakefat, 1 porselen terrin, 3-4 ikoner, 1 litet sølvbeger, 1 sølv askebeger og ubetydelig løssøre. Ennu den dag idag har jeg fremdeles ikke fått brukbart spisebestikk og noen glass, selv til hverdagsbruk. Dette til tross for at jeg mange ganger har bedt om å få disse ting utlevert, og til tross for at de er bragt inn i boet av meg.

-0-

I kjelleren i N. Slottsgate 3, hvor advokat Sverdrup Thygeson som nevnt har sine kontorer, ble oppbevart en del stoffer, gardin- og klesstoffer, og 9 meter kostbare hvite blonder fra Russland. I 1947 fikk jeg lov å se på en del av disse stoffer. Da målte jeg dem og noterte antall metre. Ved utleveringen viste det seg at det var skåret halvparten av alle stoffer og 9 meter kostbare blonder var forsvunnet. Jeg har flere ganger bedt o.r. sakfører Arvesen la sin kontordame, fru Nore, se etter om ikke disse 9 meter blonder som lå sammenrullet om et pappstykke, fremdeles lå i kjelleren. Han lovet å undersøke det, men det ble ikke gjort. På mine gjentatte forespørsler hos hans kontordame om hun undersøkte i kjelleren, svarte hun at hun ikke fikk noen beskjed fra o.r.sakfører Arvesen, og uten hans ordre kunne hun ikke gjøre det. Blonden er verd Kr. 1.000.-. Jeg forstod på o.r. sakfører Arvesen at kjelleren hvor disse ting var oppbevart, ikke var låst,

I over 1 år har jeg sett på kontoret hos advokat Sverdrup Thygeson henslengt 1 russisk grønn gobelin-portiere og 1 russisk helgenbillede i treramme med knust glass. Hver gang i over 1 år, når jeg kom på advokatens kontor, så jeg disse ting ligge der. Til slutt sa jeg til o.r.sakfører Arvesen at portieren ble spist opp av møll, og ba ham utlevere meg tingene, eller ta vare på dem. Det gjorde dårlig inntrykk å se sine ting slengt på bobestyrerens kontor. Hvor disse ting er nå, vet jeg ikke.

-0-

Det har naturlig nok vært ydmykende for meg å måtte låne både penger og nødvendige bruksgjenstander av fremmede, spesielt når jeg selv hadde tilstrekkelige midler i boet, og dessuten Erstatningsdirektoratets samtykke til utlevering av ting til eget nødtørfdig bruk.

I denne forbindelse finner jeg det på sin plass å anføre hva advokat Gudleik Støylen i skriv av desember 1947 til riksadvokat Aulie siterte av en erklæring av 19.3.47 fra overlege

Leikvam:

"Det har gått sterkt inn på henne at hun ikke enda har fått tilbake sine mest nødvendige personlige eiendeler og ting som har spesiell affeksjonsverdi for henne ..."
 "Jeg har inntrykk av at hun er blitt strengere behandlet enn de fleste andre i lignende stilling, uten at dette har vært strengt nødvendig. Hennes særlig utsatte stilling gjør det kanskje forklarlig at hun har fått en så streng behandling, men det har også for henne vært en ekstra påkjenning, ikke minst fordi hun som utlending har så få å støtte seg til".

Når jeg her har gått så vidt utførlig inn på mine vanskeligheter med å få nødvendige bruksgjenstander utlevert av boet, er det også fordi dette spørsmål i den senere tid har fått en viss offentlig interesse. Jeg er nemlig blitt gjort kjent med at i "Vedlegg nr. 2 til St. meld. nr. 64/1950" står det på side 108 følgende:

"Ifølge Bergsvik har fru Quisling i tiden inntil 1947, (Uthevet her) praktisk talt ikke fått utlevert noen eiendeler av boet. Det er i den anledning innhentet uttalelser fra bobestyreren, og han har fremlagt en lang rekke fortegnelser over de mange verdifulle gjenstander som er utlevert fru Quisling til og med 1947 (uthevet her). Uten å gå i detaljer må det her være tilstrekkelig å fastslå at Bergsviks uttalelse er ytterst misvisende."

Det vil gå fram av hva jeg ovenfor har redegjort, at først i 1947 begynte man å utlevere meg enkelte av boets eiendeler, mens jeg tidligere praktisk talt ikke hadde fått noe. Også senere er mine anmodninger om utlevering av eiendeler blitt avslått gang på gang. Dette til tross for at advokat Sverdrup Thygeson uttalte til "Dagbladet" 11. april 1948 - etter at min sak var henlagt -, at det ville tilfalle meg en del av mine midler.

-0-

Allerede innledningsvis er nevnt at boet ikke ble registrert før i mai-juni 1947, og da på forlangende av statsadvokat Chr. Bull, som selv var tilstede ved registreringen på Gimle. Registreringen fant således sted først 2 år etter at boet var kommet under offentlig forvaltning.

I mellomtiden hadde som kjent engelskmenn flyttet inn på Gimle i mai 1945.

Selv kom jeg først tilbake til Gimle 27.12.45, få dager etter at engelskmennene var reist derfra. Jeg var ledsaget av fru Langaard, fru Kielland og o.r.sakfører Erlandsen (hos advokat Støylen). O.r.sakfører Arvesen og hans frue, (som forøvrig ikke er ansatt hos boets tilsynsmann) var også tilstede. O.r.sakfører Arvesen opplyste at bssket på Gimle den gang bare gjaldt å skaffe opplysninger om hva som var kommet inn i boet etter 9. april 1940. Det var altså ingen registrering.

Vi var i flere timer på Gimle. Alle ønskelige opplysninger fikk o.r.sakfører Arvesen av meg, - både den gang og ved senere anledninger. O.r.sakfører Arvesen har enndog gitt erklæring om at jeg var villig og hjelpsom i denne sak. Erklæringen gikk til riksadvokat Aulie, da min sak skulle opp til behandling.

Ved samme leilighet - den 27. 12.45 - fant o.r.sakfører Arvesen og jeg i et værelse på Gimle en tykk forgylt ramme med inskripsjonen "van Dyck". Men billedet var borte! O.r.sakfører Arvesen har - meg bekjent - ikke foretatt seg noe i den anledning, ikke meldt til politiet at maleriet er borte.

Jeg gjorde ved samme anledning uttrykkelig oppmerksom på at der på loftet lå flere kostbare malerier som burde registreres, - bl.a. et bilde av Teniers. (Det har senere vist seg at dette billedet er kommet bort.) Nøkkelen til loftet hadde o.r.sakfører Arvesen, det forstod jeg på ham. Men han hadde ikke tid til å gå på loftet, hverken den gang eller senere.

På denne tid var det omtrent umulig for meg å tale med o.r.sakfører Arvesen. Han oppførte seg meget uhøflig og fornærmelig overfor meg hele tiden. O.r.sakfører Erlandsen kan bevitne det. Da vi forlot Gimle, klaget jeg til ham over o.r.sakfører Arvesens oppførsel, og o.r.sakfører Erlandsen refererte hans opptreden overfor advokat Støylen.

-0-

Etter at engelskmennene forlot Gimle julen 1945, stod Gimle tomt i 3 måneder, men boet ble fremdeles ikke registrert, til tross for mine skriftlige og muntlige henvendelser til henholdsvis advokat Sverdrup Thygeson og o.r.sakfører Arvesen.

-0-

Fra 1ste april 1946 til våren 1948 ble Gimle bortleiet til fransk legasjonsråd. Alle boets eiendeler som var på Gimle, herunder det jeg har bragt inn i boet, ble også leiet bort til franskmennene, uten mitt samtykke og uten underretning til meg eller min advokat, Gudleik Støylen. Registrering ble heller ikke ved denne anledning foretatt. Bostyret burde ha forlangt kvittering av de franske leiere for alle gjenstander som gikk med i leien, mens man på den annen side burde ha gitt franskmennene kvittering for alle ting som bostyret tok bort fra Gimle under bortleien. Den franske hovmesteren fortalte meg at noen malerier var fjernet av o.r.sakfører Arvesen, mens franskmennene bodde der. Jeg bragte da i erfaring at mens franskmennene bodde på Gimle, ble 3 malerier solgt for Kr. 75.000.- til direktør Stephansen på restaurant "Blom". Hovmesteren nevnte at o.r.sakfører Arvesen også hadde flyttet russisk porselen m.m. Om det er blitt solgt flere malerier enn de nevnte 3, vet jeg ikke.

Rettelig bør vel min del av boet godskrives utleien av de eiendeler jeg har bragt inn i boet, og dessuten bør erstattes den skade disse ting er påført.

-o-

Våren 1948 reiste franskmennene fra Gimle, og stedet ble leiet av Ullevål sykehus. Jeg anmodet o.r.sakfører Arvesen om å ordne det slik at alle mine malerier kunne flyttes på ett værelse, som kunne avlåses. I telefonen ba jeg ham leie arbeids-hjelp til flytning av de tunge maleriene. Da jeg sammen med o.r.sakfører Erlandsen og herr Halvor Holter kom til Gimle, for etter avtale med o.r.sakfører Arvesen å bese inventaret etter at franskmennene var flyttet, hadde han ikke bestilt

noen arbeidshjelp. Da jeg spurte hvordan vi skulle kunne flytte de tunge maleriene uten hjelp, svarte han at maleriene kunne henge hvor de var. Dette var jeg imot, da flere malerier allerede var kommet bort. Men o.r.sakfører Arvesen var av den mening at maleriene fremdeles kunne henge, til tross for at det ofte var fremmede på Gimle. Vaktmesteren sa til meg at det kom folk ut og inn for å bese Gimle, som skulle bortleies, og han kunne ikke ta ansvaret for det.

Da jeg var fortvilet over dette forhold, begynte herr Halvor Holter og o.r.sakfører Erlandsen å bære en del malerier fra forskjellige værelser til et par gjesteværelser som kunne avlases. Dette gjorde de for å hjelpe meg, men o.r.sakfører Arvesen var vrang og uvillig. O.r.sakfører Erlandsen kan bevittne episoden.

Våren 1948 var o.r.sakfører Erlandsen, o.r.sakfører Arvesen og jeg ved en anledning på kjøkkenet hos vaktmesteren på Gimle for å drikke en kopp kaffe, da vi arbeidet med boet der ute. Jeg gjorde da overrettssakfører Arvesen oppmerksom på at gardinene og porselenet på bordet hos vaktmesteren var mine russiske ting. O.r.sakfører Erlandsen hørte dette. Disse gardiner og porselenet har jeg ikke fått.

Ca. 14 dager senere - våren 1948 - da alle de av mine ting som var tilgjengelige for meg, var pakket og innlåst på Gimle, ringte jeg til o.r.sakfører Arvesen for herr Holter og jeg forlot Gimle. Jeg spurte om jeg kunne få lov til å gå bort i vaktmesterboligen. Jeg hadde jo da allerede sett flere av mine ting i vaktmesterens kjøkken, og tenkte det kunne finnes flere av mine ting i de andre rommene, da vaktmesteren hadde lånt flere ting til bruk. (Dette siste fortalte o.r.sak-

fører

Arvesen meg selv en gang). Jeg nevnte i telefonen til o.r.sakfører Arvesen at 1 mahogni-skrivebord, flere tepper og malerier m.m. var kommet bort. O.r.sakfører Arvesen svarte: "Jeg forbyr Dem å gå dit!" Etter dette gikk jeg ikke til vaktmesterboligen. Men før jeg reiste fra Gimle den gang, kom vaktmesteren - kuriøst nok -, og overleverte meg en blomsterbukett - i min egen vase!

Dessuten vil jeg nevne at det under innpakningen og transporten av mine ting på Gimle forsvant flere ting, og mange ting har jeg funnet gjemt på de merkeligste steder. Således fant jeg et maleri, 1 lysestake og 1 speil gjemt bort i et skap i kjelleren.

-0-

Fra Russland har jeg bragt med ca. 250 malerier, antikviteter og andre verdigjenstander, som dels er fra mitt hjem, og dels er kjøpt inn for mine penger. Under forhørsrettsmøte våren 1946 forklarte jeg for dommer Dick Henriksen at Gimle var prydet med mine malerier, at det var en stor malerisamling der ute, og at det ikke var innkjøpt malerier eller antikviteter etter 9. april 1940.

Av disse malerier er ca. 50 kommet bort p.g.a. mangelfullt tilsyn med boet, herunder 2 års forseømmelse av registrering.

Blant disse bortkomne malerier var følgende 14 kjente mestre representert:

Van Dyck, Teniers, Sorikov, Boucher, Corot (2 stk.), Manet, Murillo, Prud'hon, Fragonard, Nicolas Poussin, Watteau, Wowerman, van der Neer, Reynolds.

I denne forbindelse minner jeg om at da registrering fant sted på lageret i Monradsgate i juni 1947, var tilstede: o.r.sakfører Arvesen, o.r.sakfører John Eckhoff, Halvor Holter,

1 arbeider og jeg selv. Vi fant under registreringen den tidligere nevnte forgylte ramme med inskripsjonen "van Dyck". O.r.sakfører Arvesen tok rammen, så på den, tørket støv av den :/: med lommestørkleet sitt, og satte den tilside. Halvor Holters erklæring om dette vedlegges. Så vidt vites har bostyret fremdeles ikke meldt til politiet at maleriet av van Dyck m.m. er kommet bort.

-0-

I min manns og min boksamling på Gimle var mange verdifulle bøker på fransk, russisk, engelsk, norsk, spansk, italiensk, kinesisk. Der var flere antikke bøker, fra 16-17. årh., dessuten praktutgaver, tilsammen ant. ca. 2.000 bind. Kunsthandler Wang verdsatte i februar 1946 bøkene på Gimle til 26.000.- kroner. Dette skjedde etter anmodning fra Aker Kommune, mens bostyret ikke har latt bøkene registrere i det hele tatt-^meg bekjent. Bøkene var således ikke med i registreringen på Gimle i 1947, og de bøker som var sendt til lageret i Monradsgate, ble ikke registrert eller tallet der under registreringen i juni 1947, og er ikke blitt det den dag idag.

Våren 1950 hadde jeg en samtale med adv. Sverdrup Thygeson, som jeg søkte p.g.a. mine fortvilete boligforhold. Vi kom til å tale om boet i sin alminnelighet, og jeg gjorde advokaten oppmerksom på at flere hundre bøker var flyttet fra lageret i Monradsgate til Oppgjørskontorets lager i Sørkedalsveien, og fremholdt at disse burde registreres. Jeg uttrykte også min forbauselse over at bøkene oppbevartes spredt, dels på Gimle og dels på lager. Advokaten bemerket til dette at han hadde sendt de mest verdifulle bøker på lager for å ta

vare på dem. Men selv etter denne min samtale med ham er bøkene på Oppgjørskontoret i Særkedalsveien - meg bekjent - hverken tallet eller registrert ved bostyrets foranledning. Først i 1948 ble de resterende bøker på Gimle tallet og lagt i kasser.

-0-

For så vidt gjelder pelsverk og diverse andre gjenstander, må jeg fremheve at det betales høy lagerleie, til dels for ting som ikke har noen omsetningsverdi, men som det ville være av betydning for meg å få utlevert, hvilket jeg år etter år har bedt om.

Gang på gang har jeg gjort o.r.sakfører Arvesen oppmerksom på at det pelsverk som lagres, ingen omsetningsverdi har, og til dels er kasserte ting. Mens på den annen side kostbart pelsverk som sobel-cape, sobel-krave og whitecoat-pels er kommet bort. Følgende illustrerer tydelig hvor meningsløs lagringen av pelsverket er:

I våres bad en ekspeditrise hos pelshandler Backer pr. telefon kontordamen hos advokat Sverdrup Thygeson spørre advokaten om han fortsatt ønsket å oppbevare og assurere pelsverket. Vedkomende ekspeditrise mente at pelsverket var praktisk talt verdiløst, og at lagerleie og assurance kostet mere enn pelsverket var verd. - Ikke desto mindre oppbevares pelsverket hos Backer den dag idag; det gjelder til og med en del for lengst kasserte skinn. Slik har det vært år etter år.

Noe liknende gjelder for ting som er oppbevart på lageret hos Tschudi. Der står flere kurver som er fylt mer av skiddan halm enn av verdigjenstander. Der er flere store kufferter med noen få puter og en ødelagt dyne. Dertil kommer en del ubetydelig løsøre, som gjennom flere år er blitt oppbevart

hos Tschudi til meget høy lagerleie. Jeg har gjentatte ganger bedt om å få utlevert disse ting. Likedan har jeg bedt om 1 stort fransk teppe, som virkelig var verdifullt, og som jeg hadde med fra Russland, og dessuten en kasse med glass og porselen til hverdagsbruk, samt noen få møbler.

Først sommeren 1951 ble en del av disse ting utlevert meg, men det kostbare teppet, en del glass og porselen som jeg så i 1947, er kommet bort.

-o-

Våren 1950 ba jeg under en samtale med advokat Sverdrup Thygeson om å få en oppgave over aktiva og passiva i boet. Spesielt ba jeg om å få en spesifisert fortegnelse over alle eiendommer og gjenstander som var solgt, og som er gått til dekning av det økonomiske ansvar min mann er idømt. Advokaten svarte at detaljert spesifikasjon over solgte ting fantes ikke, da pengene for flere mindre ting var satt inn på felles konto. - Hvorledes skal man da holde kontroll over boet, og hvordan skal det kunne kontrolleres at ikke ting som jeg har bragt inn i boet, selges og går til dekning av min manns idømte forpliktelser? Ennu etter 6 1/2 års forløp er det ikke lyktes meg å få noen oversikt fra bobestyreren over fellesboets aktiva og passiva, slik at jeg skulle kunne få kjennskap til boets verdier og forpliktelser. Ganske nylig har jeg på nytt bedt bobestyreren tilstille meg slik oppgave over fellesboets stilling i mai 1945 og pr. idag, men er fremdeles uten svar.

Som partshaver i boet gjør jeg krav på en slik oversikt for eventuelt å kunne gjennomgå den sammen med en av meg valgt statsautorisert revisor. Uten sådan oversikt vil jeg ikke kunne ta begrunnet og endelig standpunkt ved booppgjøret.

Under samtalen våren 1950 hevdet jeg overfor advokat Sverdrup Tøygeson at boet er solvent, og at det har tilstrekkelige midler utenom hva jeg har bragt inn i boet, til å dekke statens krav på min mann. (Inndragning Kr. 1.040.000.--.) Om bostyret skulle hevde det motsatte, må jeg i det minste få se en regnskapsoversikt for å kunne imøtegå denne.

Boet har eksempelvis følgende midler:

I Osb Sparebank kto. nr. 874, Vidkun Quisling privat, stod 1 million kroner. Pengene var kommet inn ved private gaver til Vidkun Quisling. De er ikke statsmidler, men hører til min manns del av boet, og kan for så vidt gå til dekning av hans forpliktelser.

Det er dessuten solgt mange eiendommer:

Ørneredet, så vidt vites for Kr. 165.000.--,

en tilliggende eiendom for Kr. 14.000.--,

odelsgården for Kr. 40.000.--,

Hertil kommer salg av eiendommen Funemark,

en tredjedel av Jonsborg, og

en tredjedel av hytten Homevatten, m.v.

Dessuten er det solgt temmelig meget inventar.

Det fantes på Gimle et verdifullt, stort kinoapparat, som min mann hadde fått i gave. Dette må være kommet bort etter mai 1945. O.r.sakfører Arvesen sier at han overhodet ikke har sett det. Det er uforståelig hvorledes et så vidt stort og meget tungt apparat kan forsvinne. Det trengtes minst 2 mann til å løfte det, og man måtte vel ha lastebil til transporten. Det oppbevartes i et brandsikkert rom på Gimle, og var i full orden. Vi pleiet å bruke det hver uke. At dette kinoapparatet er kommet bort, viser hvor ukontrollert og

fritt man har kunnet ta seg til rette på Gimle etter at boet var tatt under offentlig forvaltning.

På Gimle hadde vi 4-5 moderne biler, hvorav 1 disponer-tes av meg privat. Under samtalen våren 1950 opplyste forøvrig advokat Sverdrup Thygeson at alle disse bilene er kommet bort! Meg bekjent er ikke tapet av bilene anmeldt til politiet.

Jeg mener med dette å ha påvist at boet har midler nok til dekning av statens krav, utenom hva jeg har bragt inn i boet. I de tilfelle hvor eiendeler tilhørende min manns del av boet, er kommet bort under boets forvaltning, må statens krav reduseres med et beløp tilsvarende de bortkomne tings verdi. - I denne sammenheng minner jeg om at av de solgte eiendommer som er nevnt ovenfor, tilhørte Funemark min del av boet, da den var kjøpt for mine penger.

-0-

Tross mine inntrengende henvendelser til, o.r.sakfører Arvesen - og sist våren 1950 til advokat Sverdrup Thygeson, har jeg ikke fått fullstendig oversikt over hvor mange bankbøker der er i boet. Jeg har gjort begge herrer oppmerksom på at jeg vet der var en bankbok på Gimle på Kr. 13.000.-, lydende på min manns navn, men overført til meg. På min anmodning har o.r.sakfører Arvesen skrevet til Gjerpen -og Skien-banker i denne anledning, men med negativt resultat. Etter min mening er det ikke foretatt tilstrekkelige undersøkelser for å bringe på det rene i hvilken bank dette innskudd var gjort. - Dessuten er det ikke bragt på det rene innestående i Fyresdals bank m.fl.

-0-

S A M M E N D R A G.

Det vil gå fram av min forandrående redegjøring at det helt siden mai 1945 og i flere år fremover har vært en rekke forsømmelser ved bestyrelsen av min mams og mitt fellesbo. Det gjelder manglende kontroll, uforsvarlig oppbevaring, unødige og uheldige salg m.v.

Særlig fremheves ennu en gang at boet ikke ble registrert før i 1947, og heller ikke da ved bostyrets foranledning.

De uheldige konsekvenser for boet - og for meg som partshaver - er i korthet følgende:

1. En rekke verdifulle ting er kommet bort.

Fra Russland hadde jeg med ca. 250 malerier, antikviteter og andre verdigjenstander.

Av disse malerier er det etter mai 1945 kommet bort 50 stk., deriblant malerier av følgende 14 kjente mestre:

Van Dyck, Teniers, Sorikov, Boucher, Corot (2 stk.), Mané Murillo, Prud'hon, Fragonard, Nicolas Poussin, Watteau, Wowerman, van der Neer, Reynolds.

Verdien av de forsvunne malerier er anslått til Kr.500.000.--.

Uttalelse herom foreligger fra maleren Henrik Sørensen, som er sendt i mitt skriv av 24.8.1951 til Erstatningsdirektoratet.

Dessuten savnes der møbler, sølv, tepper, gobelins, pelsverk, lintsøy, glass, porselen, bragt inn i boet av meg før 9. april 1940.

Bankbøker savnes likeledes (herav 1 lydende på Kr. 13.000.--).

(For så vidt gjelder disse bortkomne ting vises til bilag 20, 21, 21 a, 21 b, 21 c, 21 d til mitt skriv av 26.4.51 til advokat Sverdrup Thygeson).

Blant de bortkomne ting er dessuten:

4-5 moderne biler.

1 kinoapparat.

1 frimerkealbum.

2. Flere gjenstander er blitt skadet under boets forvaltning.

Eksempelvis nevnes:

møbler, tekstilvarer, lamper, glass m.v.

En del av de ting jeg i den senere tid har fått utlevert, har vært så sterkt skadet, at jeg hittil ikke har hatt råd til å reparere dem. De reparasjoner jeg har funnet nødvendige, har hittil kostet meg Kr. 1.500.--.

3. Vedk. de foretatte salg bemerkes:

Eiendommen Funemark ble solgt i 1946 før min sak var avgjort, tross min skriftlige og muntlige protest overfor advokat Sverdrup Thygeson. Denne eiendom ble kjøpt for mine penger ved å realisere mine malerier flere år før krigen. Dette bevitnes av arkitekt Essendrop og fru Margrethe Langaard, og på Gimle fantes det et brev hvor min mann gir erklæring om det samme. Eiendommen ble solgt uten at man underrettet meg eller min advokat, Gudleik Støylen, om det. Jeg mener jeg hadde rett til å beholde den, og økonomisk evne til det, under forutsetning av rettferdig booppgjør.

Hytten Homevatten - en tredjedel av denne - ble solgt uten at jeg ble underrettet.

Både for så vidt gjelder Funemark og Homevatten mener jeg det ikke var påkrevet å selge disse eiendommer. Under enhver omstendighet hadde jeg krav på varsel om salget, og rett til å uttale meg om hvilke av boets midler eventuelt først skulle gå til dekning av min manns forpliktelser.

Ørneredet. "Arbeiderbladet" ga i sin tid uttrykk for at man ikke fikk noen god pris for denne eiendom p.g.a. forskjellige forsømmelser fra bobestyrelsens side. Avisen

kritiserte i den anledning bostyret.

Registrering fant, meg bekjent, ikke sted på Ørneredet til tross for at eiendommen ikke var bortleiet i 2 år. Først 2. mai 1947 fikk jeg beveget o.r.sakfører Arvesen til å la meg komme dit sammen med herr Halvor Holter. Huset var da praktisk talt tomt. Alle de klær jeg hadde der, er kommet bort, dessuten pelsverk, lintøy, vevete tepper.

Det er vel sannsynlig at boet kunne øket sine inntekter f.eks. ved bortleie av Ørneredet.

4. Boet er i årevis påført unødige utgifter til lagring og assurandé av praktisk talt verdiløse ting.
5. Jeg - Maria Quisling - har som følge av bestyrets disposisjoner i lang tid vært uten egen bolig, uten nødvendige midler til underhold, uten nødvendige bruksgjenstander, hvilket har bidratt sterkt til å svekke min helse.

-o-

Det er innlysende at boet - og jeg - ved forvaltningsmyndighetenes forsømmelser har lidt svære økonomiske tap, som jeg for min egen del må kreve godtgjort så vidt mulig, for å søke framtiden sikret.

-o-

I årevis var jeg vitne til med hvilken skjodesløshet man på forskjellig hold forvaltet boets midler. På den annen side fikk jeg erfare at da man omsider registrerte en del av boets midler i juni 1947, ble det for mine tings vedkommende gått frem så omstendelig at det neppe har sidestykke. Jeg kan her sitere hva advokat Gudleik Støylen i desember 1947

skrev til riksadvokat Aulie, før min sak var henlagt: *Først i juni 1947 ble det avholdt registrering over Quisling og fruens innbo*
 "Fru Quisling brakte med seg inn i fellesboet en *lesire*

"rakke russiske malerier, duker, sølvtøy m.v.
" Da det var av interesse å få fastslått verdien av
" disse ting, ble disse taksert. Ved gjennomgåelsen av
" takstlistene vil det sees at alt, endog de minste
" småting, er blitt oppskrevet og verdsatt. Dette er
" i strid med vanlig praksis ved verdsetting av NSboer,
" idet man i runde summer har verdsatt sølvtøy, mindre
" gjenstander, og overhodet ikke tatt med småting som
" saltkar, syskrin, eggebegre, blomstervaser, askebegre
" og små dekorasjonsgjenstander.
" Mesteparten av fru Quislings ting er russiske, f.eks.
" alt sølvet. Dette har en egenartet karakter uten å
" være antikviteter, så realisasjon av det vil være
" vanskelig, da det har en meget begrenset kjøpekrets.
" Maleriene er sådanne som de færreste mennesker vil
" kjøpe, og har også en meget liten kjøpekrets. Det
" vil derfor ikke være tale om at fru Quisling vil
" kunne få realisere sitt bo til takstverdien.
" Tvertimot vil de fleste av maleriene være meget
" vanskelig å få noen rimelig pris for."

(Advokat Støylen uttaler seg her
om malerier som er i behold, ikke
om de bortkomne herunder malerier av
de 14 kjente mestre.)

På denne måten har man satt opp en fiktiv, relativt stor
formue, som bare eksisterer på papiret, og ikke svarer til
de virkelige forhold og de verdier som bør falle på min part
av boet.

Her bør også nevnes at jeg etter evne har søkt å bringe
boets verdier på det rene, også i tilfelle hvor det ikke var
til egen fordel, således:

I mai 1945 frivillig leverte til politiet Kr. 120.000.-.
Ga opplysning til politiet om at det i Realbankens safe lå
Kr. 7.000.- fra før 9.4.40. Samme opplysning ga jeg til
o.r.sakfører Arvesen, som ikke kjente til pengene. Pengene
ble hentet av politiet.
Ga opplysning til o.r.sakfører Arvesen om at Vidkun Quisling
på Akershus hadde deponert Kr. 7.000.-. Dette kjente ikke
o.r.sakfører Arvesen til.
Gjorde oppmerksom på at flere biler fantes på Gimle,
likeledes Kinoapparat og 2 frimerkealbum, hvorav 1 er kommet
bort.
Ga opplysning om at 1 bankbok på Kr. 13.000.- fantes på Gimle,
lydende på Vidkun Quisling, overført til Maria Quisling.
Meddelte at det på Gimle var statsobligasjoner
for Kr. 100.000.-. Han Næss - byråsjef hos V.Q. kjøpte dem for
V.Q. personlig 12.3.45 hos Hans Gude. Sluttseddel nr. 3949,
Norske Stat 1944 3 1/2 % Kr. 100.000.-. O.r.sakfører Arvesen
kjente ikke til dette. Obligasjonene er visstnok kommet bort.
Som tidligere nevnt, har o.r.sakfører Arvesen gitt
erklæring om at jeg 27.12.45 på Gimle, var villig og hjelpsom
til å gi ønskelige opplysninger.

Etter dette virket det enn mer forstemmende og nedbrytende at jeg i ca. 1 år intet fikk utbetalt av boet til mitt underhold, og i lange tider ikke fikk utlevert de nødvendige bruksting. Før mitt forhold under okkupasjonen var gransket, og min sak henlagt, ble jeg behandlet strengere enn mangen annen i liknende situasjon.

Og mens min manns og min tidligere fellesbolig ble solgt uten mitt vitende, og uten å underrette min advokat, Gudleik Støylen, - og/en del ^{mens} av boets eiendommer stod helt eller delvis tomme, var jeg husvill. Jeg måtte bo hos fremmede, til dels låne til livsopphold, og likeledes låne nødv. bruksgjenstander. Særlig urimelig og strengt syntes dette meg da jeg jo aldri hadde blandet meg i politikk, og dertil kom at jeg selv hadde rikelig utstyr, medbragt fra Russland, som boet forevrig leiet bort uten mitt samtykke, og senere til dels betalte unødig stor lagerleie for. -

Selv om jeg hadde vært medlem av NS, og var blitt idømt økonomisk ansvar, ville det ikke vært lovlig adgang til i den grad å nekte meg eksistensmidler, som tilfelle var for mitt vedkommende en lang tid etter kapitulasjonen.

-0-

Den sak som ble innledet mot meg, ble riktignok henlagt. Allikevel har min skjebne etter mai 1945 vært like tung som om en fellende straffedom skulle rammet meg. Dette skyldes ikke minst boets tilsynsmann og hans fullmektig. Begge herrer synes til dels å ha misforstått sin oppgave. Tilsynet med boets midler er i vesentlig grad forsømt. Selv har jeg gang på gang måttet ta initiativet når det gjaldt å ta vare på boets eiendeler. - På den annen side har tilsynsmannen og hans fullmektig - særlig i den første tid - tatt seg myndighet

til å behandle meg unødige og særlig strengt, til døls chikanere meg og bringe meg til fortvilelse. Dette uten å vente på resultatet av politiets granskning av mitt forhold under okkupasjonen.

-0-

Jeg kommer aldri over minnene fra 1945 og påkjenningen den gang. Min helbred er da også sterkt svekket siden da. En ganske vesentlig årsak til dette er den unødige strenghet, ja hardhet, bostyret, særlig i de første årene, viste overfor
 :/: Se herom uttalelser av overlege Jon Leikvam i erklæringer av 19.3.47 og 11.2.48. Forøvrig var også statsadvokat Chr. Bull oppmerksom på forholdene, likesom jeg hele tiden har gitt min advokat, Gudleik Støylen underretning om mine vanskeligheter med bobestyrelsen m.v.

At jeg fremdeles er syk og arbeidsudyktig vil dessuten
 :/: gå fram av erklæring av 5.2.51 fra dr. I. Forsdahl, og erklæring av 28.9.51 fra dr. Lie.

-0-

Nå står jeg alene, uten slekt i fremmed land, og med svekket helbred, uten nevneverdig arbeidsevne. Min fremtidige eksistens avhenger av oppgjøret av min manns og mitt fellesbo.

For å sikre meg et eksistensgrunnlag, må jeg gjøre krav på følgende i boet, som jeg hevder å være juridisk berettiget til:

1. De ting som skriver seg fra mitt hjem.
2. De ting som er kjøpt for mine penger.
3. Godtgjørelse for skade påført de under nr. 1. og 2. nevnte ting under boets forvaltning.
4. Godtgjørelse for bortkomne ting som enten skrev seg fra mitt hjem i Russland, eller var innkjøpt for mine penger.
5. godtgjørelse for eiendom Fuchemank.
 Dette er hovedpunktene. Når det gjelder de mer detaljerte krav

vises til mitt skriv av 26.4.51 til boets tilsynsmann,advokat Sverdrup Thygeson, og skriv av 27.8.51 til Erstatningsdirektoratet.

-o-

I betraktning av min usedvanlig vanskelige stilling, og under omsyn til de forsømmelser m.v. som vitterlig har funnet sted under boforvaltningen, ber jeg om at man ved booppgjøret tar rettfærdig og rimelig hensyn hertil.

Arbødigst